

PETER CLARKE

Tabu

Ültem a napsütésben, és néztem a fuldoklókat. A víz mellett egy tábla állt: BEAVATKOZNI TILOS. Ha valaki mégis megtenné, ötszáz dolláros bírsággal sújtható. Nekem nem volt ennyi pénzem. Ám aztán megláttam egy lányt.

Az én generációm számára természetes, hogy beszélünk az anyagi problémákról. Még a gyorskajákról is lehet. De van egy dolog, ami máig tabutéma. Ha szóba hozzuk a fulladásokat, azért még ma is pénzbüntetés jár.

Egyszerűen nem tudtam levenni róla a szemem, akárhogy is próbáltam. Pedig azért valamennyire tényleg megpróbáltam. De különben is, mit számított? Mégis mi változott volna; egyszerűen elfelejti minden gondját, és mégsem fullad meg csak azért, mert valami idióta a parton őt bámulja? Na persze.

A következő pillanat... az volt az utolsó, hogy láthattam karcsú, izmos vádliját. Egykor igazi futóbajnok lehetett. Talán sprinter vagy gátfutó diákkorában. (Bokája kecsesen a hatalmas hullámok fölé emelkedett, így még egy utolsó pillantást vethettem a vádlijára.)

A szüleim generációja számára nagyon fontos volt, hogy mi gyerekek megadjuk a kellő tiszteletet. Ha valaki kemény állkapoccsal megáldva, megfelelő méretű rekálcscsapattal a háta mögött kiadta a parancsot, hogy „Szerezz egy normális állást, és fekdj le időben!”, akkor annak úgy kellett lennie. Nem járhattál elnyűtt ruhákban, és nem sumákolhattad el a napi testedzést. Jaj volt annak, aki takarodó után fennmaradt, hogy képviselőfánkkal tömje magát!

De tudjátok, mit csináltam ma? Délben keltem, maradék pizzát ebédeltem, és lenyaltam az ujjamról a szalámi zsíráját. Délután háromig fel sem öltöztem. Olcsó sört ittam a járdára telepedve haverommal, Mike-kal, aki csak azért ugrott be, hogy eldicsekedjen velem, napról napra egyre később fekszik le. Nincs rá semmi oka; csak úgy, brahiból. Hogy legyen valami célja. Már két napja folyamatosan fent volt, és azt mondta, ha elaludna, az csak azért van, mert a sör mindig elálmosítja.

Nem mintha versenyeztünk volna, de ahogy jobban belegondolok, talán mégis. Vajon melyikünk rázta le magáról ügyesebben a szabályokat, ő vagy én?

Részegen ébredtem a tengerparton. A körülöttem heverő sörösdobozok néme-lyikében még maradt egy kicsi. Kiittam őket, miközben a fuldoklókat figyeltem.

Peter Clarke amerikai író a kaliforniai Oaklandban él. Írásait több irodalmi folyóirat publikálta, többek közt a *Hobart*, a *3AM Magazine* és a *Curbside Splendor*. Első regénye, a *Politicians Are Superheroes* [Szuperhős politikusok] 2018-ban jelent meg. A *Jokes Literary Review* folyóirat alapító szerkesztője.

Mike biztosan most is ébren van valahol, gondoltam. Úgy tűnik, ő nyeri a nemalvási versenyt. Hát, ez van.

Mostanra már a lány csinos fenéke is eltűnt a habokban. Pedig elnézegettem volna akár egész nap, de elmerült. A fehérneműje pont, mint a kedvencem: egyszerű. Ez esetben: fehér, semmi flanc.

Az én generációm nem szereti azokat, akik tiszteletet követelnek. Nem bírjuk a törvényhozókat és a törvény szolgálait sem. Teljesen rendben van, ha valaki gyorsan vezet, és épp a parkban vagy a buszmegállóban óhajt szeretkezni. Bármilyen kábítószert beszerezhetsz. Bármilyen istent imádhatsz, és addig üvöltheted, mennyire utárod a kormányt, amíg el nem kékül a fejed. Ha zsarut látsz, rúgd tőkön vagy menj haza; ez a mi himnuszunk. De van egy dolog, ami máig tabutéma. Egyetlen szót sem szólhatunk a fulladások ellen, ha nem akarunk a szüleink példáját követve a törvényhozók rabszolgái lenni. És ez így nagyon nem jó. Sőt, ez a legrosszabb. Ráadásul ott van a pénzbírság is. Ezen a strandon ötszáz dollár. Nem kevés.

Mindjárt eltűnik a lány, gondoltam szomorúan. A víz már a háta közepéig ért. A következő hatalmas hullám a válláig fog. Elsodorja. Biztosan úgy érezte, egyszerűen nem bírja tovább, ennyi az egész. Vajon mi lehetett a gondja? Túl sok drog? Túl hangos punkzene? Túl sok szabadidő vagy túl sok szex?

Ekkor megfordult, és a part felé pillantott. Észrevette, hogy nézem. Azok a szemek! Naná, hogy visszanéztem rá. Egy hullám már a nyakát csapdosta. Felemelkedett, de nem sodorta el a víz. Gyengéden visszalökte a part irányába. Egy újabb lépést tett befelé. Arra gondoltam, mindjárt lebukik. A következő hullám már készülődött mögötte. Ő azonban megint csak rám nézett. Megemltem a söröm.

Rám mosolygott.

Eddig még sosem hallottam olyasmiről, hogy valaki fuldoklás közben elmosolyodott volna. A legtöbbjük számára szomorúság, intim pillanat ez. És ő mégis. Mosolygott, miközben ott úszkáltak körülötte a cápák, és a hullámok a feje fölé emelkedtek.

– Ez ötszáz dollárodba fog kerülni, haver.

Mike volt az, aki egy újabb doboz sörrel a kezében fölém tornyosult.

– Fogd be – feleltem.

– Komolyan mondom, haver. Láttam, hogy néztél arra a fuldokló lányra. Úgy emelted meg a söröd, mint valami hatalmas stoptáblát. Tiltott üzeneteket küldtél neki a pillantásoddal. Én csak tudom. A Szabad Generáció Végrehajtó Szolgálatának hivatásos tisztje vagyok.

– Tényleg? És mégis mikor lettél SZGVSZ-es? Te vagy a leglustább ember, akivel valaha...

– Többek közt ezzel töltöttem az időmet, amióta fent vagyok. Rájöttem, hogy könnyebb ébren maradni, ha van mit csinálnom.

Épp egy büntetőcédulát nyújtott át nekem, amikor észrevettem, hogy a lány eltűnt. Ijedten ugrottam talpra.

– A francba, ember, a francba! Eltűnt!

– Hogy micsoda? – kérdezett vissza, miközben gyanakvóan vizslatott, és egy újabb büntetőcédulát készült elővenni; mert persze tilos kifejeznünk sajnálatunkat egy fuldokló ember iránt, kiváltképp az esemény közepette.

Az újabb bírság gondolata már túl sok volt. Főleg Mike-tól. Kitéptem a tollat a kezéből. Ökölrel arcon vágtam. Majd hasba. Aztán, amint a földre került, rugdosni kezdtem. Fogtam mindkét cédulát, és apró darabokra téptem. Úgy üvöltöttem, ahogy a torkomon kifért, bevettem magam a hullámok közé, és csak rohantam arafelé, ahol a lány alábukott. Életemben először igazán szabadnak éreztem magam.

Fordította: MOHAI SZILVIA

KEMANG WA LEHULERE: DEAD EYE